

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Nu vil jeg for en sikkerheds skyld starte med hr. Estrups spørgsmål og takke for hjælpen.

Jeg er i og for sig enig med hr. Estrup i, at den langsigtede uddannelsespolitik og dens indretning ikke er nævnt i denne redegørelse, og det hænger sammen med måden, vi arbejder på, nemlig at dette er arbejdsministerens redegørelse for hans område, nemlig arbejdsmarkedsuddannelserne, men vi er helt enige i, at det, vi taler om i denne redegørelse om arbejdsmarkedets udvikling, omstillingen osv., stiller meget store krav til den langsigtede indretning af uddannelsessystemet. Det taler jeg så ofte med min kollega undervisningsministeren om, og det optager ham ganske betydeligt at få lavet disse tilpasninger. Det, vi bl.a. håber at vi kan bidrage med i forbindelse med den offensive arbejdsmarkedspolitik, er en mere fremadrettet overvågning af, hvilke behov for hvilke kvalifikationer det er, der vil opstå ikke bare på det korte og det mellemlange sigt af hensyn til arbejdsmarkedsuddannelserne, men også på det endnu længere sigt af hensyn til, at vi kan bidrage til tilrettelæggelsen af uddannelserne.

I forbindelse med at sikre denne gensidige koordinering mellem de to ministerier skal man f.eks. mærke sig, at ifølge undervisningsministerens lovforslag om teknikeruddannelsen er Arbejdsministeriet repræsenteret i Teknikerrådet, netop for at vi i dette Teknikerråd skal kunne bidrage med vore oplysninger om arbejdsmarkedsudviklingen. Jeg er altså enig i, at der er en problemkreds, der bestemt er betydningsfuld, når vi snakker om det fremtidige arbejdsmarked, men som bare ikke er behandlet i redegørelsen, fordi det i øvrigt ligger i Undervisningsministeriets regi.

Så vil jeg sige, at jeg synes faktisk også, at den første AKF-undersøgelse vedrørende AMU på nogle punkter er ganske foruroligende læsning. Vi ved, at en del af det data-materiale, der ligger deri, er baseret på, så vidt jeg husker, foråret 1983. Vi ved også, at nogle af undersøgelseerne, også interviewundersøgelseerne, er relativt gamle, og derfor håber jeg, at der er sket en forbedring siden, men det er faktisk bl.a. den undersøgelse, der har givet anledning til de tre underoverskrif-

ter vedrørende arbejdsmarkedsuddannelserne, som står i redegørelsen: om behovsvurderingen, som skal videreføres, om de små og mindre virksomheder netop i relation til systemet, fordi de får for lidt service fra systemet i dag, og om at arbejdsmarkedsuddannelserne skal være ajour og jobrelaterede. Det er faktisk konsekvenser af den nævnte undersøgelse.

Det er klart, at vi vil tage de yderligere analyser, der kommer, meget alvorligt, og vi er enige i, at hvis ikke billedet er ændret, er der virkelig behov for, at vi beskæftiger os med indholdet i uddannelserne og ikke bare bevillingerne, som nogle ofte stiller spørgsmål om her i salen eller skriftligt. Det er ikke bare et spørgsmål om at kigge på bevillinger, det er også et spørgsmål om at kigge på indholdet og om organisationernes og virksomhedernes ansvar for indholdet, og her ser vi faktisk betalingen ikke bare som et bidrag til de statsfinansielle budgetter, men også som et bidrag til, at de virksomheder og de organisationer, som skal betale, også får en mere aktiv og konstruktiv interesse i, at indholdet er noget, som det kan lønne sig for dem at betale for. Vi er altså meget enige i, at det er et område, som vi skal beskæftige os med.

Og så er vi tilbage i den pudsige situation, at hver eneste gang der bliver indgået et forlig, skændes politikerne om, hvem der har æren. Hvem kom først med hvilket forslag? Jeg synes, det er goldt. Jeg vil godt sige, bare som en almindelig sagsoplysning – og så kan man tage det for, hvad man vil – at redegørelsen om offensiv arbejdsmarkedspolitik faktisk blev bebudet allerede i maj måned i år i forbindelse med det debatoplæg om vækst og omstilling, som industriministeren, arbejdsministeren, undervisningsministeren og finansministeren udsendte.

Vi startede så arbejdet i ministeriet, lavede et rammeoplæg og sendte det ud til direktoraterne. Vi fik direktoraternes tilbagespil, vi havde diskussioner om disse tilbagespil internt og med direktoraterne, og så er det altså endt med, at vi på en bestemt dato har sendt en redegørelse over til Folketinget.

Men mange af de tanker, der lå bag, var jo født og skabt i vores sind og i vores arbejde allerede i maj, juni, juli og august, og derfor var det så nemt og så naturligt, da der opstod en situation, hvor vi kunne få blødgjort det socialdemokratiske forslag hen i